

אבא שלי

עבודות צילום וטקסטים של מאיר רקוץ', תערוכת מחווה לאסד עזי , גלרית מקום לאמנות.

אבא שלי חייל היה שם תערוכתו של אסד עזי במוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית בשנת 2009. חלק מעיסוקו של אסד עזי , אמן בן העדה הדרוזית בתערוכה היה בחיילות , בייצוגים הגבריים , ביצוגים החברתיים , בשכול האישי , פורטים על כל הנימים החשופים של כל מי שחי כאן בלבנט ומזמינים תגובה. הצמצום שלי בדימויים מנסה לפגוש את אסד עזי בדרך בה לקח נושאים כמו יתמות ושכול , האב כמודל לחיקוי , המאצ'ואיזם והגבורה , המיעוט המנסה להתערות במרחב הלאומי . אני מביט כיצד הפך לאמן שחי ויוצר מחוץ ובתוך המסגרת הכובלת של המשפחה והקהילה, נאבק ונלחם בקודים המסורתיים וההתנהגותיים המצופים ממנו. האמנות המקומית עמוסה בקלישאת שיח הצבר (הקוצני מבחוץ ומתוק מבפנים) כמאפיין הן לאקזוטיקה של יישובי המיעוטים העטופים בשיחים , אל מול הדימוי הספרותי והחברתי של הישראלי החדש , המחוספס, בן הארץ , המודל לחיקוי ולהתפכחות כואבת של הרבה עולים חדשים והמהגרים לארץ החדשה, והרבה ישראלים שהאכזבו והתנערו מהדימוי . אני יודע את זה מגוף ראשון כבן לעולים חדשים , כמי שחש בילדותו את חווית המהגר, אני יודע את זה מהתחככות רבת שנים בקוצים האלו.. אסד עזי שלי הוא אמיץ ורך , גברי ונשי, יצירתי ישיר ומצטנע , מסתכל מקרוב בדמות האב ובוחר ללכת בדרך אחרת. היינו יכולים להיות חברים טובים.

מאיר רקוץ'